

הנטיעות נמצאו מאוחם ענינים
שbehם.

ויל מים מדלו וגוי. לאדם שחי לו ידים יפות נאות לمرאה. עבר אדם אחד בעל עין הרע, הסתכל באומן ידים, והחhil לשבע. אמר: כמה יפות הן, כמה נאות הן, ראו אצבעות שנגזרו מיפוי עליון! אחר כך אמר: מי יתן ידים אלו ששורות בין אבני יקרות ובלבושים כבוד של ארמונות (ביביטה וכור בתבה של) בתיו להשמASH בهن, ויהיו גינויו בתבה שלו.

כך בלאם, התחליל לשבע: מה טבו אהליך, ראו כמה יפים, כמה נאים וכורו. אמר כך אמר, ויל מים מדלו, לא תמציא וטעה יפה זו, נטיעת התורה, מחוץ לאותם עננים (ללא, בלומר מסכני) (משכני), וזרעו במים רבים, שלא יגדל ולא ירבה רום לקרש.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשות! לא יוכלו עיניך להזיק, הרי פרישת הקדש עליהם. ואנו אמר: אל מוציאו ממצרים וגו', הרי לא יכולים כל בני העולם להזיק להם, שהרי כה פקיף עליון אחוי בהם, ומהו? אל מוציאו בהם, ומהו? אל מוציאו בהם, ולא עוד, אלא בתועפת מצרים. ולא עוד, שלא יכול בן אדם לו, שלא יוכל מתוך גבשו. ומשגמץא בזקיפות עליונה כך, יאכל גוים צריו וגוי, ואין מי שיכל להזיק להם.

ואפלו בזמן שלא זקור, לא יכולים. זהו שכוריב ברע שכבר לא פוחד, בגל שגמץ גבור כארוי וכלביא, אפלו בשחם בין העמים, וברע ושכב בינייהם, כארוי הוא ימץא בנימוסי התורה, בדרבי התורה. (אפאעלפיק) יש להם

(ואפ על פי:) שולטנותא אית להו במאיריהון, דאפלו כל מלכיא דעלמא,

ואליין (נ"א דאלין) נטיען אשתקחו מאינון מסכני, דבחו.

ויל מים מדלו וגוי. (במדבר כד) לבר נש דהוו ליה ידן שפירן, יאן למחזיז. עבר חד בר נש דעינה בישא, אסתפל באינון ידין, נקייט בהו, שאירי לשבחא, אמר, כמה איןון שפירן, כמה אינון יאן, חמי אצבעאן מגורה דשפירן עלאה. לבתר אמר, מאן יתן ידין אלין דישרין בין אבגין יקירין, ובלבושי יקר דארגוּנא (ס"א בגיטהו וכור בתוכותה דילה) בביותה לאשתטמא בהו,

ויהון גניין בתיבותא דיליה.

כך בלאם, שרי לשבחא, מה טבו אהליך, חמו כמה שפירן, כמה יאן וכורו, לבתר אמר يول מים מדלו, לא ישתקח נטיעא שפירא דא, נטיעא דאוריתא, לבר מאינון מסכניין (דליין, בלומר מסכני) (ס"א משכני), וזרעו במים רבים, דלא יסגי ולא ירבי רוחא דקידשא. אמר לייה קדשא בריך הוא, רשע, לא יכלין עיניך לאבאשא, הא פריסו דקידשא עלייהו, כדין אמר, אל מוציאו ממצרים וגו', הא לא יכלין כל בני עלמא לאבאשא לוז, דהא חילא מקיפה עלאה אחיד בהו, ומאי איהו. אל מוציאו ממצרים. ולא עוד, אלא בתועפת ראמ לוי, דלא יכול בר נש לאושיט ירידעה עלייה, מגו רומייה. ומדاشתקח בזקיפו עלאה הבי, יאכל גוים צריו וגוי. ולית מאן דיביל לאבאשא לוז.

ונאפיילו בזמנא דלא זקייף, לא יכלין, הדא הוא דכתיב ברע שכבר. לא דחיל, בגין דاشתקח גיבר כארוי וכלביא, אפilio כד אינון בגין עטמיא, וברע ושכב בינייהו, כארוי הוא ישתקח בנימוסי אוריתא, בגין אורייתא. (ואפ על פי:) שולטנותא אית להו במאיריהון, דאפלו כל מלכיא דעלמא,